

lobkyně domáhá se žalobou náhrady 450 Kč za znehodnocení a poškození peřin, které si přinesla do domu žalovaného, kde za učebního poměru bydlila. V žalobě se výslovně tvrdí, že si žalobkyně chtěla po skončení učebního poměru peřiny od žalovaného odebrati, bylo jí však v tom žalovaným zabráněno, žalovaný si bezprávně tyto peřiny přivlastnil, u sebe ponechal a ode dne, kdy žalobkyně u něho služební poměr přerušila a službu opustila, používal, zejména dal je k používání svým zaměstnancům. Tím se tvrdí, že škoda vznikla žalobkyni po přerušení služebního poměru, takže nejde o spor ve smyslu § 2 c) zákona o pracovních soudech a proto také pracovní soud k projednávání a rozhodnutí této věci není příslušný. Podle § 22 zák. o pracovních soudech přezkoumá pracovní soud svou příslušnost z úřadu. Jelikož jde o nezhojitelnou nepříslušnost, jest napadený rozsudek i předchozí řízení zmačtné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Podle zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. jsou pracovní soudy (oddělení pro spory pracovní) výlučně příslušné rozhodovati o sporech z pracovního, služebního neb učebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, nehledíc k hodnotě sporu. Podle § 2 lit. c) citovaného zákona spadají sem i spory o jiná plnění a náhradní nároky z oněch poměrů, na příklad spory o užívání služebních předmětů. Předpokladem jest však, že právním důvodem žalobního nároku jest smlouva služební nebo učební. Podle toho, jak žalobkyně vyličila věc v žalobě, souvisí nárok žalobkyně na náhradu za peřiny s jejím dřívějším učebním poměrem u žalovaného a vyvěrá z tohoto poměru, neboť žalobkyně jen proto donesla peřiny k žalovanému, že byla u něho v učení. Podle toho vznikl skutkový základ nároku již při skončení učebního poměru a náleží rozhodnouti i tento spor dovolanému oddělení okresního soudu pro spory pracovní.

Čís. 14086.

Založena-li žaloba, opírající se o § 60 autorského zákona, jen na soutěžitelském poměru stran, vadí jí rozepře zahájená zdržovací a odstraňovací žalobou podle § 1 zák. o nekalé soutěži. Tato žaloba však nevadí tomu, by se nebylo domáháno ochrany podle § 60 aut. zák., jde-li o jiné zájmy než majetkově soutěžitelské (hmotné).

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, R I 1457/34.)

Žalobkyně A. M. přeložila z angličtiny knihu H., již opatřila titulem H. a B. Knihu tu vydala spolužalující firma Š. a Š. Žalobci tvrdí, že překlad téže knihy vydal žalovaný Vojtěch Š. a opatřil před úvodem jednak titulem překladu žalobkyně A. M. a titulním obrázkem, který jen nepatrně se liší od titulního obrázku knihy vydané druhou žalobkyní, do-

máhají se žalobou podle § 60 aut. zák. výroku, že se žalovanému zapovídá pro knihu jím vydávanou užívatí názvu H. a B. a úpravy podle titulního obrázku knihy vydané druhou žalobkyní. Žalovaný namítl mezi jiným, že druhá žalobkyně podala naň ještě před zahájením tohoto sporu žalobu podle § 1 zák. o nekalé soutěži s tímž žalobním žádáním, že tedy jde o rozepři již zahájenou, a že i první žalobkyně je vyloučena z práva žalovati ustanovením § 15 (3) zák. o nekalé soutěži. **P r v n í s o u d** vyhověl těmto námitkám žalovaného a žalobu odmítl. **O d v o l a c í s o u d** změnil k rekursu žalobců usnesení prvního soudu a námitku rozepře zahájené zamítl. **D ů v o d y:** Třeba ustanovení § 60 aut. zák. je příbuzné s ustanoveními zákona o nekalé soutěži, jde v nynějším sporu o docílení ochrany podle autorského zákona; podmínky této ochrany jsou upraveny v tomto zákoně a pro žalobce podle zákona o nekalé soutěži platí zas úprava podle tohoto zákona. Totožnost nároku je dána stejným právním důvodem, ten však je u obou žalob různý. Třeba tedy petit žalobní je podobný v podstatě, právní důvod je různý. Že oba nároky se odvozují z téhož jednání, není ještě důvodem, aby oba byly z téhož právního důvodu. Není dle toho dána totožnost nároku v obou sporech a ohledně prvžalující nemůže vůbec býti použito předpisu § 15 čís. 3 zák. o nekalé soutěži, když ona žaluje z důvodu autorského práva, které nemá takového obmezujícího ustanovení.

N e j v y š š í s o u d vyhověl částečně dovolacímu rekursu žalovaného, obnoviv usnesení prvního soudu pokud jde o žalobu spolužalující firmy Š. a Š. v P., jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Podle § 53 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži zůstaly v platnosti předpisy jiných zákonů, které se přímo nebo nepřímo dotýkají látky upravené tímto zákonem. K takovým zákonným předpisům náleží také § 60 autorského zákona pro označení a vnější úpravu děl, jež jinak jsou předmětem zákona. Pro posouzení otázky, jde-li o týž nárok, nesejde ani tak na tom, že se žaloby opírají o dva zákonné předpisy, protože vycházeti je ze zásady jednotnosti právního řádu. Rozhodujícím je, jde-li o týž nárok založený na stejných právních skutečnostech. Na tuto otázku dlužno v souzeném případě odpověděti kladně, pokud jde o žalobu firmy Š. a Š. Tato je totiž založena na soutěžitelském poměru obou stran a tento poměr zůstává nedotčen v obou žalobách. Nechť se tato žalobkyně opírá o zákon proti nekalé soutěži nebo o zmíněné ustanovení autorského zákona, je a zůstává soutěžitelkou, tento hospodářský podklad je základem také jejího nároku na ochranu podle § 60 aut. zákona. Jinak je tomu u žalobkyně A. M. Její žaloba není založena na soutěžitelském poměru, nýbrž jenom na skutečnosti, že v letech devadesátých minulého století se svolením autorovým přeložila do češtiny knihu »H.« a že pak překlad ten vyšel v určité úpravě. Na tomto skutkovém základě nemohla by se dovolávat ochrany podle zákona o nekalé soutěži, avšak smí tak činiti podle § 60 autorského zákona, který je potud širší, že chrání také ještě jiné zájmy nežli právě majetkové, soutěžitelské (hmotné). Proto dlužno této žalobkyni přiznati právo samostatné žaloby, jejíž vyřízení není nutně závislým na osudu dalšího sporu, pokud jde o dru-

hého žalobce, neboť tato žalobkyně smí nárok uplatňovati, i kdyby druhý žalobce od žaloby upustil, a protože u ní nejde o žalobu podle zákona proti nekalé soutěži, nebrání tu samostatné žalobě ani předpis § 15 odst. 3 zákona proti nekalé soutěži. Co do žalob firmy Š. a Š., běží v obou žalobách o týž nárok a týž právní poměr. Pokud jde, jako v tomto případě, o soutěžitele, není ani co do skutkové podstaty, ani co do nároku rozdílu mezi oběma již zmíněnými právními předpisy, neboť také jednání, jak je skutkovým podkladem § 60 aut. zák., odporuje dobrým mravům soutěže, což je pramenem zákazu v obou předpisech; v obou jde o klamavost, která je v podstatě shodně vyznačena v obou předpisech, a je zřejmé, že by ani zákona proti nekalé soutěži nemohlo býti použito, kdyby se ukázalo, že jednání, jež se jinak v § 60 aut. zák. zakazuje, stalo ze závažných důvodů, protože by se v takovém případě a při takových důvodech, jak je má na mysli toto místo zákona, nedalo mluvit ani o jednání, jež by se přičilo dobrým mravům soutěže. V obou zákonných předpisech dává se postiženému stejný nárok na právní ochranu a to jak nárok zdržovací a odstraňovací, tak i nárok na náhradu škody za předpokladů v podstatě stejných. Že tu jde v obou žalobách o stejný nárok na ochranu, a to o nárok zdržovací — jak co do zvoleného titulu, případně podtitulu díla, tak také co do zevní úpravy — vyplývá již z petitů obou žalob, aniž sejde na doslovné formulaci. Za těchto okolností přičilo by se zásadě procesní ekonomie a z ní vyplývající zásadě ne bis in idem a tedy také předpisu §§ 232, 233 a 240 c. ř. s., kdyby se mělo mezi týmiž stranami jednati ve dvou žalobách, vybudovaných na stejném skutkovém podkladu a směřujícím k uplatnění téhož nároku, takže by ani nemohl nastati případ, že by žaloby mohly býti nesterajně vyřízeny v konečném rozhodnutí. Tu jde o předpoklady podstatně jiné, nežli které byly v rozh. čís. 8856 a 8917 sb. n. s., v nichž probrány byly případy konkurence předpisů zákona proti nekalé soutěži s předpisy zákona na ochranu známek. V těchto zákonech nejsou ani skutkové podstaty zcela stejné, oba zákony, třebaže sledují týž účel, činí tak přece odlišným způsobem a žaloby, z nichž každá by byla založena na jednom z obou zákonů, mohly by míti v konečném vyřízení různý výsledek, jak bylo v uvedených rozhodnutích dovedeno, což však nelze říci o žalobách, které jsou předmětem tohoto dovolacího rekursu. Pokud jde o soutěžitele v oboru, jehož se dotýká také § 60 aut. zák., jde v obou případech o týž nárok na právní ochranu a touž skutkovou podstatu.

Čís. 14087.

Skládá-li se zažalovaná pohledávka z několika položek, z nichž ani jediná nedosahuje hranice pro věcnou příslušnost sborového soudu, mohou shodnou vůlí stran položky ty býti uvedeny v takovou skutkovou a právní souvislost a sečteny tak, že tvoří jednotný právní důvod žalobního nároku.

Ujednáním stran, že zboží bude odebíráno celý rok na úvěr, že zboží, jakož i konané platy budou zapisovány do odběrní knížky vydané za tím účelem odběrateli a že nedoplatek bude buď zaplacen nebo převeden na nový rok a vše bude sčítováno opět jako jediná položka ke konci